

Sygn. akt II CSK 53/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. R.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W. Oddziałowi

Terenowemu w P. i "I." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2020 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 W. 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. oddala skargę kasacyjną;

2. zasądza od powoda na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. Oddziału Terenowego w P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

3. zasądza od powoda na rzecz "I." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 4050 (cztery tysiące

pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

T. R. wniósł o zasądzenie solidarnie od Agencji Nieruchomości Rolnych - Oddziału Terenowego w Poznaniu (obecnie Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. - Oddziału Terenowego w P.; dalej: „Krajowy Ośrodek”) oraz I. sp. z o.o. w W. (dalej: „I.”) kwoty 75 001 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności od dnia 16 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 4 października 2017 r. zasądził od Krajowego Ośrodka na rzecz T. R. kwotę 75 001 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r., oddalił powództwo w stosunku do I. i rozstrzygnął o kosztach procesu. Ustalił, że H. O., J. O., A. H., E. S., M. D., K. O. i I. Z. są spadkobiercami byłych właścicieli dawnego majątku B. w gminie W.. W skład majątku wchodziły m.in. działki nr 3/3, 4, 7/1, 7/3, 8/1, 8/3, 11, 12, 13, 14, 15, 16 i 3/2, których właścicielem był Skarb Państwa, a którymi dysponowała Agencja Nieruchomości Rolnych (dalej: „ANR”). Spadkobiercy udzielili adwokatowi Z. S. pełnomocnictwa do nabycia od ANR nieruchomości położonych w B., stanowiących działki nr 49, 7/3, 29/2, 38/2, 4, 11, 8/1, 7/1, 8/3, 52/7, 75/6, 69/4, 3/1, 12, 13, 14, 15, 16. Od 2000 r. wymienione działki były dzierżawione przez ANR przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu C. sp. z o.o. z siedzibą we W., której udziałowcem i prezesem był T. R.. Umowa dzierżawy została zawarta do 2020 r. Powód jako udziałowiec i prezes spółki C. podejmował działania zmierzające do wykupienia od ANR spornych działek. W 2008 r. sprzedał swoje udziały w spółce C., która nadal dzierżawiła działki od ANR, jednak nadal był zainteresowany nabyciem spornych działek i kontynuował związane z tym negocjacje z ANR. W dniu 16 listopada 2011 r. powód, działając w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz spółki P. S.A., której był prezesem, wraz ze swoim ojcem M. R., działającym w imieniu własnym i żony U. R., zawarł ze Z. S., działającym na rzecz spadkobierców byłych właścicieli,

umowę przedwstępną oraz umowę o pośrednictwo sprzedaży nieruchomości położonej w B., stanowiącej działki nr 49, 7/3, 29/2, 38/2, 4, 11, 8/1, 7/1, 8/3, 52/7, 75/6, 69/4, 3/1, 12, 13, 14, 15, 16. W akcie notarialnym zamieszczono oświadczenie, że spadkobiercom przysługuje na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r. poz. 1014 ze zm.; dalej: „u.g.n.r.”) prawo pierwszeństwa nabycia wyżej opisanych nieruchomości, co potwierdza pismo ANR z dnia 21 czerwca 2011 r., skierowane do C. sp. z o.o. z siedzibą we W.. Na mocy tej umowy Z. S. zobowiązał się sprzedać powodowi i innym osobom rzeczzone nieruchomości, a powód i inne osoby zobowiązali się te nieruchomości kupić. Umowa została zawarta pod warunkami zaakceptowania przez stronę kupującą ceny oraz nabycia rzeczonych nieruchomości od ANR przez uprawnionych do skorzystania z prawa pierwszeństwa. Strony określiły cenę jako kwotę, za którą uprawnieni do skorzystania z prawa pierwszeństwa nabędą nieruchomość od ANR powiększoną o kwotę w wysokości 1,87 zł za każdy 1 m² nabywanej powierzchni. Powód pozostawał w kontakcie z ANR, dążąc do zakupu nieruchomości na rzecz spadkobierców byłych właścicieli, zaś ANR wielokrotnie deklarowała zamiar sprzedaży nieruchomości w trybie bezprzetargowym na zasadach określonych w przepisach u.g.n.r., w tym w art. 29 ust. 1 pkt 1. Ostatecznie nie doszło do nabycia nieruchomości przez spadkobierców, jednak w dniu 28 marca 2014 r. ANR sprzedała E. S. działkę nr 52/9 za kwotę 1 033 460,00 zł.

W drugiej połowie grudnia 2013 r. ANR została poinformowana o planowanej przez spółkę I. dużej inwestycji na terenie gminy W., obejmującej m.in. rzeczzone nieruchomości i od tej chwili zaczęła prowadzić przygotowania nieruchomości do sprzedaży. Rada Miejska we W. uchwałą z dnia 12 lutego 2014 r. utworzyła (...) Strefę Aktywności Gospodarczej, obejmującą swym zakresem m.in. sporne nieruchomości. W dniu 7 marca 2014 r. pomiędzy Gminą W., I., Województwem (...), Powiatem W., Ministrem Gospodarki i Polską Agencją Informacji i Inwestycji Zagranicznych S.A. w W. zostało zawarte porozumienie dotyczące zasad współpracy i uczestnictwa w projekcie (...) Strefy Aktywności Gospodarczej. I. podjęła działania mające na celu konsolidację gruntów pod przyszłą inwestycję. W

uchwale z dnia 2 kwietnia 2014 r. nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników I. została wyrażona zgoda na zawarcie z osobami uprawnionymi z tytułu prawa pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości porozumień zmierzających do nieskorzystania przez te osoby z tego prawa pierwszeństwa i umożliwienia spółce nabycia gruntu za łączną kwotę ok. 18 000 000 zł. Niektórym spadkobiercom miały być wypłacane odszkodowania. Powód, gdy powziął informacje na temat planowanej inwestycji, pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r., skierowanym do ANR, I., Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych S.A., Ministerstwa Gospodarki oraz spółki V. sp. z o.o., wezwał do przeprowadzenia zgodnej z prawem procedury zbycia spornych działek na rzecz uprawnionych spadkobierców. W kolejnych pismach informował I. o zamiarze nabycia spornych działek, o umowie przedwstępnej oraz przysługujących mu uprawnieniach. W dniu 20 maja 2014 r. wspólnicy I. podjęli uchwałę, na podstawie której podwyższono jej kapitał zakładowy przez ustanowienie 13 001 nowych udziałów o wartości nominalnej 10 000 zł każdy, z czego 12 715 objęła ANR, w zamian za wniesienie do spółki wkładu niepieniężnego w postaci niezabudowanych nieruchomości, w tym objętych pozwem spornych działek. W kolejnej uchwale wspólnicy I. wyrazili zgodę na zbycie przez nią nieruchomości położonych w B., obejmujących sporne działki, za cenę nie mniejszą niż 54,67 zł za m². Na mocy umowy z dnia 21 maja 2014 r. zawartej pomiędzy ANR a I. własność m.in. rzeczonych nieruchomości została wniesiona do spółki jako aport. Wartość tych działek określono na kwotę 23 173 839,67 zł brutto, czyli 45,89 zł za m². W akcie notarialnym przenoszącym własność nieruchomości ANR wskazała na brak obciążeń nieruchomości, m.in. dotyczących pierwszeństwa w nabyciu w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r. W dniu 17 czerwca 2014 r. I. sprzedała V. sp. z o.o. w P. m.in. rzeczzone nieruchomości za kwotę 134 633 250 zł (61,0708 zł za m²). Sprzedająca zapewniła, że rzeczzone nieruchomości nie są przedmiotem roszczeń repriwatyzyacyjnych poprzednich właścicieli ani innych roszczeń osób trzecich. Sporne działki zostały zabudowane budynkami fabrycznymi. W dniu 22 października 2014 r. powód złożył do Sądu Rejonowego w P. wniosek o zawezwanie ANR oraz I. do ugody w sprawie o zapłatę na jego rzecz kwoty 21 610 000 zł z ustawowymi odsetkami, ale ANR i I. odmówiły zawarcia ugody. W dniu 1 W. 2017 r., na mocy ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o Krajowym Ośrodku

Wsparcia Rolnictwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2020 r. poz. 481 ze zm.), rozpoczął działalność Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa (dalej: „KOWR”), który z mocy prawa wstąpił w ogół praw i obowiązków znoszonej równocześnie ANR.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne w całości, jednak wyłącznie wobec pozwanego KOWR (dawniej ANR). Podkreślił, że powód dochodzi naprawienia szkody poniesionej na skutek zachowania ANR, która pozbawiła go możliwości nabycia rzeczonych nieruchomości. Wskazał, że szkoda stanowi różnicę między ceną nabycia nieruchomości od ANR a ceną dalszej odsprzedaży, przy uwzględnieniu konieczności zapłaty spadkobiercom byłych właścicieli oprócz ceny zakupu dodatkowo kwoty 1,87 zł za m². Przyjął, że zostały spełnione przewidziane w art. 417 § 1 k.c. przesłanki odpowiedzialności KOWR za szkodę powstałą w majątku powoda. Uznał, że pojęcie zbycia nieruchomości z art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r. obejmuje nie tylko jej sprzedaż, ale również wniesienie nieruchomości jako aportu do spółki. Spostrzegł, że działanie ANR, polegające na wniesieniu do I. spornych działek, z pominięciem pierwszeństwa spadkobierców byłych właścicieli tych terenów, w tym powoda, który był uprawniony do ich nabycia w imieniu spadkobierców, stanowiło niewątpliwie działanie bezprawne i miało na celu obejście ówczesnie obowiązujących przepisów u.g.n.r., a pomiędzy takim działaniem pozwanego i szkodą powoda istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Spostrzegł natomiast, że podstawę ewentualnej odpowiedzialności I. stanowi art. 416 k.c., jednakże nie można jej przypisać winy.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji powoda i KOWR, wyrokiem z dnia 19 W. 2018 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że oddalił powództwo w stosunku do KOWR i w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz KOWR kwotę 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalił apelację powoda, zasądził od powoda na rzecz KOWR kwotę 7 801 zł i na rzecz I. kwotę 4 050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Przyjął, że podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej KOWR nie może być art. 417 k.c., gdyż KOWR (a wcześniej ANR) jest państwową osobą prawną, której powierzono zadania w zakresie mienia Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Dlatego KOWR (ANR) w przeważającej mierze działa w sferze *dominium*, gdzie pozycja podmiotów publicznych jest autonomiczna i równorzędna

względem innych podmiotów. Dysponowanie nieruchomościami Zasobu przez wniesienie ich do spółki stanowi przypadek działania w sferze uprawnień właścicielskich (*dominium*), a nie wykorzystania atrybutów władzy (*imperium*). Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że podstawę prawną odpowiedzialności KOWR mógłby stanowić art. 415 k.c. Wskazał jednak, że wniesienie do I. spornych nieruchomości nie jest działaniem bezprawnym w świetle art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r. Stwierdził bowiem - powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 392/15 (OSNC-ZD 2017, nr C, poz. 58) - że zestawienie przepisów art. 29 ust. 1 pkt 1 oraz art. 24 ust. 1 pkt 1 i 3 u.g.n.r. nie pozwala na wnioskowanie, iż ustawodawca w pojęciu „zbycie” chciał ująć również inne czynności prawne przenoszące własność nieruchomości, w szczególności czynność prawną w postaci wniesienia nieruchomości jako aportu do spółki. Spostrzegł, że nie można mieć wątpliwości, iż pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości przysługuje jedynie w razie jej sprzedaży. Ubocznie zauważył, że powód nie wykazał powstania w jego majątku szkody, skoro zawarł warunkową umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości z osobami, które jeszcze nie dysponowały prawem własności nieruchomości. Aby mógł uzyskać korzyść majątkową w wyniku nabycia nieruchomości i ich odsprzedaży z zyskiem, musiałoby zostać spełnionych szereg warunków. Warunkiem podstawowym było skorzystanie przez spadkobierców z przywileju pierwszeństwa. Kolejnym warunkiem było niewykonanie przez ANR przysługującego jej prawa pierwokupu na rzecz Skarbu Państwa przy odsprzedaży nieruchomości przez nabywcę na podstawie art. 29 ust. 4 u.g.n.r. Ponadto - wobec sporu sądowego na tle realizacji umowy przedwstępnej między powodem a E. S. - nie można przyjąć, że gdyby wszyscy spadkobiercy skorzystali z prawa pierwszeństwa, zawarliby z powodem umowę przyrzeczoną. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny stwierdził, że powodowi również na podstawie art. 415 k.c. nie należało się odszkodowanie kompensujące utracone jego zdaniem korzyści. Uznał, że apelacja powoda jest bezzasadna również w zakresie odpowiedzialności I.. Podkreślił, że skoro adresatem zakazu dotyczącego zbywania nieruchomości z pominięciem prawa pierwszeństwa była tylko ANR, a w wypadku czynności prawnej przeniesienia własności nieruchomości na I. dla pokrycia wkładu nie przysługiwało prawo pierwszeństwa spadkobiercom byłych właścicieli, to żadnej ze stron tej

umowy nie można zarzucić działania niezgodnego z prawem. Wykluczył też w konsekwencji odpowiedzialność pozwanej na podstawie art. 422 k.c.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości oraz zarzucając naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r. poz. 869 ze zm.), art. 417 § 1 w związku z art. 415 i art. 416 k.c., art. 417, art. 415 i art. 416 w związku z art. 441 § 1 i art. 422 k.c., art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2019 r. poz. 2204), art. 415, 416 i 417 § 1 k.c. oraz art. 24 ust. 1 pkt 4 u.g.n.r., art. 390 § 2 w związku z art. 361 w związku z art. 64 k.c., oraz naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 328 § 2 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c., art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1, a także art. 227, art. 245, art. 248, a w zakresie wniosków dowodowych wprost oddalonych - w związku z art. 162 i art. 207 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw dotyczy błędnej wykładni tego przepisu i przyjęcia, że wniesienie przez ANR jako aportu do spółki kapitałowej nieruchomości rolnej na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego nie wymagało poszanowania prawa pierwszeństwa byłych właścicieli lub ich spadkobierców. Zdaniem skarżącego, zastosowanie zasad wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej oznacza, że prawa pierwszeństwa spadkobierców powinny być poszanowane w każdej formule prawnej zbycia, a nie tylko w formule sprzedaży nieruchomości. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku został powołany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 392/15, który rzeczywiście może być uważany za dyskusyjny. W niniejszej sprawie nie ma to jednak większego znaczenia, gdyż powód nie jest spadkobiercą w rozumieniu

dawnego art. 29 ust. 1 pkt 1 u.g.n.r., nie może zatem skutecznie wskazywać na pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości Zasobu (o czym niżej).

Zarzut naruszenia art. 417 § 1 w związku z art. 415 i art. 416 k.c. dotyczy ich błędnej wykładni i przyjęcie, iż ANR, a obecnie KOWR, wykonując obowiązki określone w u.g.n.r., w szczególności w zakresie procedury poszanowania praw byłych właścicieli i ich spadkobierców, nie wykonuje władzy publicznej, w sytuacji gdy działania w tej sferze stanowią emanację wykonywania władzy publicznej. Dawna ANR (dawny art. 3 ust. 1 u.g.n.r.) była państwową osobą prawną. Podobnie państwową osobą prawną jest obecnie istniejący KOWR (zob. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, jedn. tekst: Dz.U. z 2020 r. poz. 481). Oczywiście można dyskutować o tym, czy wykonywanie uprawnień właścicielskich i innych przez KOWR (ANR) mieści się w granicach *dominium*, czy też zawiera elementy władcze (*imperium*), jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy ma to znaczenie wyłącznie teoretyczne, gdyż o odpowiedzialności odszkodowawczej można mówić wtedy, gdy istnieje podmiot poszkodowany. Poszkodowani mogliby być spadkobiercy z tytułu naruszenia ich prawa pierwszeństwa, ale już nie powód, który zawarł warunkową umowę przedwstępną sprzedaży rzeczonych nieruchomości ze spadkobiercami, którzy jednak ostatecznie nie dochodzili realizacji wspomnianego prawa. W tych samych przyczyn bezprzedmiotowe są również zarzuty naruszenia art. 417, art. 415 i art. 416 w związku z art. 441 § 1 i art. 422 k.c.

Zarzut naruszenia art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2019 r. poz. 2204), art. 415, 416 i 417 § 1 k.c. oraz art. 24 ust. 1 pkt 4 u.g.n.r. dotyczy zaniechanie zastosowania art. 58 § 1 k.c. w zakresie oceny przesłanki nieważności czynności prawnej polegającej na jej podjęciu w celu obejścia prawa i uznania, że ważna jest czynność wniesienia nieruchomości rolnej aportem do spółki kapitałowej przez ANR tylko po to, by kilka dni później nieruchomość ta została sprzedana V. sp. z o.o. na potrzeby realizacji komercyjnych zamierzeń gospodarczych, przy pełnej wiedzy wszystkich stron transakcji o roszczeniach spadkobierców byłych właścicieli i powoda, który wywodzi swoje prawa od spadkobierców na podstawie zawartych umów. Po pierwsze, skarżący nie wykazał, z obejściem jakiego prawa została

dokonana czynność prawna wniesienia spornych nieruchomości jako aportu do spółki. Po drugie, na nieważność czynności prawnej przewidzianą w art. 58 § 1 k.c. może powołać się tylko ten, kto ma w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.), zaś skarżący takiego interesu nie wykazał.

Zarzut naruszenia art. 390 § 2 w związku z art. 361 w związku z art. 64 k.c. dotyczy zaniechania ich zastosowania i uznania, że umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości zawarta w formie aktu notarialnego (skutek silniejszy) nie przesądza o wystąpieniu adekwatnego związku przyczynowego, w sytuacji gdy taka umowa przedwstępna stanowi podstawę do przymusowego (w drodze wyroku sądowego zastępującego oświadczenie woli - art. 64 k.c.) zawarcia umowy przyrzeczonej. Umowa przedwstępna sprzedaży rzeczonych nieruchomości została zawarta przez powoda ze spadkobiercami dawnego ich właściciela. Została ona zawarta pod warunkami zaakceptowania przez spadkobierców ceny oraz nabycia przez nich rzeczonych nieruchomości od ANR. Spadkobiercy jednak ostatecznie nie zdecydowali się na skorzystanie z prawa pierwszeństwa, nie byłoby zatem zasadne wydanie na podstawie art. 64 k.c. przez sąd orzeczenia zastępującego oświadczenia woli spadkobierców o sprzedaży rzeczonych nieruchomości.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej zupełnie wyjątkowo, mianowicie tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera tak oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1997 r., I CKN 312/97, z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83, z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, z dnia 19 listopada 2009 r., IV CSK 219/09, z dnia 29 W. 2010 r., V CSK 55/10, z dnia 13 czerwca 2012 r., II CSK 614/11, z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CSK 621/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., I UK 139/14, z dnia 24 czerwca 2015 r., II CSK 435/14). Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego oczywiście nie zawiera tego rodzaju uchybień.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 i art. 386 § 4 k.p.c. jest przede wszystkim zupełnie nieczytelny. Można sądzić, że skarżący powraca tu do wątku obejścia prawa w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., co jednak zostało już wyżej wyjaśnione.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 i art. 386 § 4 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. odnosi się do nierozpoznania wniosków powoda dotyczących działania w celu obejścia prawa czy adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanych a szkodą powoda. Zarzuty te są wtórne do wcześniej omówionych zarzutów naruszenia prawa materialnego, są więc nietrafne z tych samych przyczyn co tamte zarzuty.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2, art. 386 § 4, art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 382 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1, a także art. 227, art. 245, art. 248, a w zakresie wniosków dowodowych wprost oddalonych - w związku z art. 162 i art. 207 § 1 k.p.c., dotyczy nieprzeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez powoda w apelacji i w odpowiedzi powoda na apelację pozwaną i wniosków dowodowych uznanych za zbędne dla orzekania na korzyść powoda przez Sąd I instancji. Zdaniem skarżącego, uchybienie to jest tym bardziej rażące, że przyjęcie poglądu prawnego o zgodności aportu z prawem, tak jak uczynił to Sąd II instancji, przenosiło istotę sporu w inne zakresy merytoryczne, bezpośrednio związane z wnioskami skonstruowanymi w apelacji powoda i w odpowiedzi powoda na apelację. Jak już wyżej wskazano, powód nie ma interesu prawnego w zakresie kwestionowania ważności wniesienia nieruchomości jako aportu do spółki, zatem prowadzenie postępowania dowodowego byłoby tu zbędne.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.